

Regntider

Andie Lindskog

© Belvida Bell förlag 2021-2025

Omslag – Snezana & Andie Lindskog

Illustrationer – Andie Lindskog

Är gudarna högfärdsblåsor?

Med det fladdrande ljusskenet från lyktan satt Cornizendo åter under det uppspända inoljade skinnet på bergsplatån. Regnet smattrade envist mot skyddet.

Trollkarlen läste högt.

”Bir elfunte me fom contridulera merlas regula, lighlori et thuno, come il Godska Siryllis ...”

Egentligen var det en betydligt längre ramsa än så, men gammelthiramaariska är bara några få som behärskar, så vi lämnar det därhän. Cornizendo mässade vidare medan han läste Belvidas broderade bokstäver på sin särk. När han hade läst klart tystnade han och såg ut över havet. Ingenting tycktes hända. Regnet fortsatte oavbrutet trumma mot det skinnet och marken runt där han satt var genomkorsad av små rännilar av regnvatten som hela tiden sökte sig ner från bergets topp.

Cornizendo rynkade pannan, drog korken ur det medhavda kruset och tog en klunk vin, innan han slog upp i en tennmugg. Han drog ett bloss på pipan, och återtog sin mässande läsning från första stavelsen.

När han läst klart för andra gången stirrade han missmodigt åter ut över havet.

”Var håller hon hus?” muttrade han.

Fortfarande hände ingenting. Han skakade på axlarna, det var ruggigt, vått och egentligen för kallt för vädervarvets tid. Han tog en rejäl klunk till av vinet. Tömde tennmuggen helt och fyllde på. Vinet var gott, vare sig det var regnigt eller soligt. Så lyfte han åter upp särken och började på nytt läsa med hög och lite lätt irriterad stämma.

” Bir elfunte me ...”

”Va vill du mig, trollkarl?!” hördes plötsligt en ljus men på samma gång mullrande röst. Han mindes inte att hennes röst var så ljus, och inte heller så mullrande.

”Åh, jaså där är du.” Framför honom lösgjorde sig regngudinnan Siryllis ur ett mörkt moln. Hon svepte sin blågrå mantel, någon nyans ljusare än själva molnet, framför honom så att fuktiga droppar träffade hans ansikte. Han var tvungen att torka ögonen med ärmkanten för att ens kunna se henne. Och när han äntligen kunde se igen så träffades han av hennes blixtrande blick så att han blev bländad. Ögonen vande sig vid ljuset. Han gned dem igen. Kan det vara möjligt? Var det hennes skönhet som bländade honom eller var det för många muggar nabariskt vin som bidrog till den gudomligt vackra uppenbarelsen.

”Jo, alltså ... jag behöver tala med dig ...”

”Om vad?” undrade Siryllis.

”Det här.” Cornizendo gjorde en svepande rörelse med armen. ”Regnet!”

”Jaha, vad är det med det?”

Cornizendo skrattade till.

”Vad är det med det?” upprepade han. ”Det är för mycket, det är vad det är.”

”Hur så? Du har ju skydd över ditt huvud”, sa Siryllis.

”Men ... helt ärligt. Det här har pågått i mer än två månvarv. Kan du inte försöka tänka lite på mänskligheten?”

"Ingen tänker på mig, och hur jag har det", sa Siryllis med en anklagande ton.
"Var det något mer du ville?"

Cornizendo sökte febrilt efter någon lämplig replik, men innan den hann formas i hans skalle och skickas ut genom läpparna, hade gudinnan försvunnit igen och han var åter ensam i regnet på Camatchabergets topp.

Hjälplös satt han och stirrade ut bland de mörka molnen omgiven av ett tilltagande regn. "Det var väl själve Hivers också!" muttrade han. "Värst vad den var butter."

Irriterat lyfte han upp särken igen och läste åter den broderade besvärjelsen. Nog borde hon väl åtminstone kunna kosta på sig ett kort samtal.

Just som han tänkt färdigt tanken, dök regngudinnan upp igen. Hon var verkligen som en sinnebild av det man brukar kalla för att vara som ett åskmoln. Mörk i mängder av nyanser av grått och svart och med en min som tydligt uttryckte dåligt humör.

"Var vi inte klara?!" sa hon buttert med armarna i kors över bröstet.

"Nej, alltså ... jag behöver verkligen få till någon form av uppgörelse eller nåt med dig, för att få stopp på det här regnandet."

"Du är en man!" konstaterade Siryllis.

"Jaa, det kan jag inte förneka. Men vad har det med saken att göra?"

"Jag förväntar mig inte att du ska förstå mig."

"Hur så?"

"Din manlighet begränsar din förmåga att sätta dig in i min situation."

"Så du menar att om jag vore en kvinna, kunde du tala med mig?"

"Kanske. Du kan ju försöka förvandla dig. En del av er trollkarlar är ju bra på det."

Cornizendo noterade en svag antydning till ett leende i gudinnans ansikte. Han kunde onekligen förstå hennes sarkasm.

"Var det nåt mer?" fortsatte Siryllis.

"Nja ... alltså ..."

"Farväl."

Ett svagt mullrande hördes och några små blixtrar syntes, innan gudinnan åter hade försvunnit.

Han sökte och hittade en liten yta på sin medhavda filt som fortfarande var någorlunda torr, la den på marken och satte sig ner. Han suckade tungt.

"Ska kanske försöka med åskguden Tharanoc istället", muttrade han medan han fingrade på den broderade texten på särken. I den stunden försvann han bort till Belvidas stuga i tankarna.

"Nä, den ramlar inte av. Men du kan ju skriva av den när du är tillbaka i din tid."

"I min tid. Men din tid då?"

Med ett ryck var han tillbaka i verkligheten på Camatchabergets topp.

"Livet är inte rättvist", mumlade han och reste sig upp. På nytt började han läsa texten, men bytte ut gudens namn.

"Bir elfunte me fom contridulera merlas regula, lighlori et thuno , come il Godska Tharanoc ..." mässade han och fortsatte med resten av den gammelthiramaariska ramsan.

Han tystnade och såg ut över havet. Regnet fortsatte med oförminskad styrka. Molnet som rörde sig mot honom var mörkare än de övriga.

Där kommer han nog, tänkte trollkarlen.
 "Vad vill du mig?" mullrade Tharanoc.
 "Jo, alltså ..."
 "Du vet, jag har egentligen inte tid", avbröt guden.
 "Nähä, men alltså det är det här ..."
 "Jag hoppas verkligen det här är viktigt", avbröt guden igen.
 "Ja, det är viktigt ..."
 "För jag är väldigt upptagen."
 "Ja, men då kanske jag kan få säga vad jag har att säga, så du kan fara vidare igen då?" sa Cornizendo irriterat.
 "Ja visst, för all del. Vad är du så sur för?"
 Cornizendo bet ihop och svalde snabbt det syrliga svar som höll på att formas i hans huvud.
 "Alltså, jag önskar att du kan göra något åt det här eviga regnandet."
 "Vad får dig att tro att jag skulle kunna göra något åt det?"
 "Att du räknas till en av regngudarna kanske", sa Cornizendo lite sturskt. "Och det här är faktiskt lite mer än ett vanligt regnväder."
 "Jaha, så du menar att bara för att det har regnat lite mer än vanligt..."
 "Mer än vanligt!" upprepade Cornizendo frustrerat.
 "Ja, just det ... så menar du att det är mitt fel?"
 "Nä, det sa jag inte. Jag undrade om du kanske kunde göra något åt det."
 "Nä, det får du snacka med Siryllis om."
 "Det har jag redan gjort, och hon ville inte."
 "Om någon skulle göra något åt det, borde det vara hon. Det är hon som bär ansvaret för det här. Men jag har faktiskt inte tid längre. Var det något annat?"
 "Nä, alltså ..."
 "Bra. Vi ses."
 Stunden efter var guden borta, och Cornizendo stod ensam kvar under sitt regnskydd och svor.
 "Högfärdsblåsor är vad dom är, hela bunten", muttrade han.
 Till slut plockade han ner sitt inoljade skinn, packade ner vinkrus och pipa och styrde åter stegen ner för berget hemåt till Olivia och värmen i fyrtornet.

48

Vi ska inte va här ...

När Adoria vaknade var broderns säng tom. Hon for upp, och var just på väg ut ur sovstugan för att leta efter honom, då hon sprang rakt på fröken Ebon som var på väg in.
 "Stopp där!" Fröken Ebons röst fick henne att stelna till.
 "Vart ska du? Om bara ett halvt grönglas ringer uppställningsklockan."
 "Min bror!" Adoria var upprörd. Måste hitta min bror."
 "Din bror? Du har viktigare saker att fundera på än din bror." Fröken Ebon höll fast hennes arm i ett hårt grepp.
 "Att hålla tiderna, att hålla din smutsiga mun stängd, ha din kappa på dig vid uppställningen, lyssna på din läromästare och aldrig lämna gruppen. Jag kan inte

ens räkna upp hur många gånger du uppfört dig illa. Alltså du ska endast lyda våra enkla regler. Inte någon av barnen har visat sådan trots.”

”Jag vill lyda, men ibland är det så svårt.” Adoria hoppades att hennes ord skulle blidka Ebon.

”Det är inte de ord jag vill höra.” Ebon rättade till sin strikta jacka, svällde upp bröstkorgen med ett enda andetag och såg ner på Adoria som om hon var ett obetydligt kryp, en myra som hon kunde mosa med sina klumpiga skor.

”Jag ser trots i dina ögon. Och kom ihåg vad som händer om du är olydig. Det blir din bror som får betala för det, igen och igen.”

Det var en tunn kycklingsoppa med små simmande rovor i och enstaka köttbitar. Hon hatade kycklingsoppa mest av all mat. Hon hatade fröken Ebon, hatade Clarisa, hatade hela detta ställe. Hon rörde runt med träsleven så att de små rovorna och köttbitarna snurrade runt i en virvel. Just så var deras liv som en virvel som inte hade någon utgång. Hon följde de andra mot sovsalen lika hungrig som innan måltiden.

Elim satt på sängkanten med sänkt nacke. Hon slöt honom tröstande i sin famn. Han ryckte till när hennes hand nuddade vid en blodstrimma som hade läckt genom särktyget. Hon gick ner på knä istället och tog hans små händer i sina. Hans ögon var svullna och röda.

”Vi ska inte va här. Du och jag ska inte va här längre.”

Utanför hörde hon ett ljud som hon kände igen. Adoria såg mot den gråmulna himlen. Den märkliga ugglan med en gråbrun och en vit vinge cirklade runt sovbaracken.